

REVERIL-SERIE

DOOR SIMON GEZIEN

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

No. 613

April 2025

De brug op de omslag staat symbool voor het doel van het Smytegelfonds:

Preken uit de tijd van de Nadere Reformatie in het Nederland van de 17e en 18e eeuw overbrengen naar de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands zonder afbreuk te doen aan de geestelijke inhoud.

Zo mag de rijke boodschap van toen onverzwakt doorgegeven worden naar onze tijd, om de gemeente van nu te bouwen in het geloof. Opdat Jezus Christus de brug zal zijn tussen een verloren mensenkind en God.

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

Hermann Friedrich Kohlbrügge werd in Amsterdam geboren op 15 augustus 1803. Al vroeg had hij de begeerte om predikant te worden, maar van studie kon voorlopig niets komen, omdat hij moest meewerken in de zeepziederij van zijn vader Hermann Gerhard Kohlbrügge. Zij behoorden tot de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente. Later doorliep hij vlot de Latijnse School en het Atheneum te Amsterdam, waarna hij aan de Universiteit aldaar theologie ging studeren en oosterse talen. In 1826 werd hij proponent en hulpprediker van de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente in Amsterdam. De rechtzinnige meerderheid van de gemeente stemde hartelijk met zijn prediking in, maar de notabelen niet. Het leidde tot een conflict, waarna hij in 1827 werd afgezet. Kort daarop vertrok Kohlbrügge naar Utrecht waar hij zijn theologische studie voortzette. Hij promoveerde in 1829 met lof tot doctor in de theologie, met een dissertatie over Psalm 45. In datzelfde jaar trouwde hij met Catharina Louisa Engelbert. Daardoor kwam hij nu in financieel gunstiger omstandigheden te verkeren. Hij bracht zijn tijd door met schriftonderzoek en met de bestudering van de geschriften van

Luther, Calvijn en Olevianus. Zonder Luther te verloochenen kwam hij tot het inzicht van de juistheid van de gereformeerde leer. Zo groeide hij naar de overtuiging lid te willen worden van de Nederlandse Hervormde Kerk. Maar door zijn afzetting in de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente weigerde het kerkbestuur hem als lidmaat toe te laten. Dit alles had zijn weerslag op zijn gezondheid, nog verergerd door het verlies van zijn vrouw in 1833. Op medisch advies maakte hij een Rijnreis. Hij kwam toen o.a. in Elberfeld, waar hij een opgewekt geestelijk leven aantrof en met open armen werd ontvangen. Maar ook daar werd hij niet tot het kerkelijke examen toegelaten. Hij hertrouwde in 1834 te Utrecht met Urselina Philipina, baronesse van Verschuer. Daar leefde hij als ambteloos burger. Op zondagen verklaarde hij de Schrift voor een kring die samenkwam in zijn huis. Ook publiceerde hij veel. Een beroep naar een afgescheiden gemeente wilde hij niet in overweging nemen, omdat hij de Afscheiding van 1834 scherp veroordeelde.

Teleurgesteld en in zijn gezondheid geknakt vertrok hij naar Duitsland, waar hij na enig omzwerven weer terechtkwam in Elberfeld. Uiteindelijk is hij daar in 1848 predikant geworden bij de Niederländisch-Reformierte Gemeinde.

De laatste levensjaren waren moeilijk, mede door het sterven van familieleden en vrienden. Na het overlijden van zijn vrouw in 1866 ging zijn gezondheidstoestand achteruit en verouderde hij sterk. Op 5 maart 1875 ontsliep Hermann Friedrich Kohlbrügge in Elberfeld.

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 2, pg. 284-288, Kampen 1983).

Deze preek die u hierbij wordt aangeboden is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands. Kohlbrügge heeft de preek gehouden op paaszondag 8 april 1849. Ze is te vinden in de bundel “Feeststoffen”, uit de Werken van dr. H.F. Kohlbrügge, in leven predikant bij de Nederlandsch-Gereformeerde Gemeente te Elberfeld, uitgegeven te Amsterdam bij Scheffer & Co, 2e herziene druk 1893. Het is de tiende leerrede, blz. 139-149. De preek is gehouden bij de viering van het Heilig Avondmaal.

DOOR SIMON GEZIEN

door

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

*“De Heere is waarlijk opgestaan
en is van Simon gezien.”*

Lukas 24:34

Voorzang: Psalm 72: 1 en 7

Het zijn apostolische woorden die ik u voor wil leggen, gij klein kuddeke van Christus! Mijn Heere heeft mij van mijn moeders lichaam af uitverkoren, opdat ik u Zijn goede en genadige woorden brengen zou, en aan u antwoord geven op de vraag van uw hart: ‘Hoe ziet het er daarboven voor mij uit? Zal mijn gebed verhoord worden? Leeft Hij ook voor mij, naar Wie mijn ziel zoekt?’

Apostolische woorden breng ik uit de mond van hen die daar zaten in duisternis en schaduw van de dood. Hun geweten was beladen met grote en zware zonden die zij tegen hun Heere bedreven hadden, omdat zij Hem allen verlaten

en zich allen aan Hem geërgerd hadden.
Eenieder was naar het zijne gevlucht, toen het
zwaard ontwaakt was tegen hun Herder, de
grote Herder van de schapen (Zach. 13:6).
Woorden van vreugde, van troost, van leven
breng ik u uit de mond van hen die beefden
en sidderden bij het bewustzijn van hun eigen
schuld; van hen die niet geloven konden en
toch alleen dán vrolijk konden worden wanneer
zij de Heere in hun midden terug hadden.

Bij de overweging van deze woorden moge
de Heere uw geloofsmoed en uw liefde tot de
Heere Jezus ontsteken, door Zijn Geest Die Hij
voor Zijn gemeente verworven heeft.

Twee gebeurtenissen delen ons de lieve,
verblijde discipelen hier mee:

1. De Heere is waarlijk opgestaan.
2. Hij is aan Simon verschenen.

1. De Heere is waarlijk opgestaan

O, die lieve discipelen! Drie jaar lang hadden
zij de Heere in hun midden gehad. Hij had
zo trouw voor hen gezorgd. Het had hun,
zolang Hij bij hen was, aan niets ontbroken.
Hij had hen met zoveel ontferming, liefde

en geduld behandeld. Zij hadden van Hem steeds woorden gehoord, die diep in hun hart gedrongen waren. Op Zijn droevige vraag ‘Wilt gij ook niet weggaan?’ antwoordden zij immers: ‘Heere, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden van het eeuwige leven. En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God’ (Joh. 6:67-68).

Dit gebeurde toen de Heere had betuigd: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke’ (Joh. 6:44). Aan die woorden ergerden veel van Zijn discipelen zich zo, dat zij teruggingen en voortaan niet meer met Hem wandelden. De Heilige Geest was nog niet bij hen, de discipelen hadden Hem nog niet ontvangen. Maar leven zonder de Heere en zonder Zijn woorden was voor hen de dood. Hoe zielsbedroefd moesten zij daarom zijn, toen de Heere van hen weggenomen was en Hij zo’n smadelijke dood gestorven en daarna begraven was.

Ze hadden de Heere niet meer en toch zou Hij Israël verlossen! De woorden die Hij gesproken had, konden zij maar niet vergeten. Ze zagen echter niets meer. Hij was toch een Profeet, krachtig in werken en woorden voor

God en al het volk. Maar toch hadden hun overpriesters en oversten Hem overgeleverd tot het oordeel van de dood, en Hem gekruisigd. Wat een worsteling in hun binnenste om de oplossing van dit raadsel. Hoe moet hun geloof geworsteld hebben! Wat een twijfel, wat een angst en aanvechtingen moesten zij door hun ongeloof verduren! Het kon toch niet gelogen zijn? Maar toch, de Heere was dood. Hij lag in het graf! Hoe konden zij aan opstanding denken? Dat kwam volstrekt niet in hen op, al had Hij ook nog maar enkele dagen vóór het Paasfeest gezegd: 'Ik ben de Opstanding en het Leven'. Zelfs al had Hij de dode Lazarus opgewekt. Daarbij kwam ook nog het beschuldigende geweten. 'Laat ons met Hem gaan, opdat wij met Hem sterven,' hadden ze gezegd, en hoe hadden ze zich in Gethsémané gedragen, en hoe op Golgotha!

Het gaat met u niet anders, kleine kudde van Christus! Wat baat het of wij met het verstand weten dat Jezus is opgestaan uit de doden! Het moet met het hart geloofd zijn, anders heeft het bij ons geen vrucht en geen kracht. En hoeveel komt er ook bij ons niet tussen, waardoor van ons eveneens gezegd kan worden: 'Zij

verstonden de Schrift nog niet dat Jezus van de doden moest opstaan.'

Waar kwam anders die moedeloosheid in zo velerlei opzicht vandaan, dat vreselijke ongeloof, deze vrees en vertwijfeling alsof Zijn woord in Mattheüs 28:20 gelogen was: 'Zie, Ik ben met u al dagen tot aan de voleinding van de wereld'? Wat een voornemens om de Heere te volgen door bezaaide en onbezaaide landen, Hem trouw te blijven, niet meer te zondigen en liever alles prijs te geven. Maar leden ze nu geen schipbreuk? Wat zijn er velen die vroeg en laat op de dag in duisternis zitten, alsof de levende Heiland dood en begraven is!

Moeten wij niet Zijn dood gelijkvormig worden? Willen wij dat anders? Maar de wegen waarin dat gebeurt, zijn dat niet steeds de wegen waarop wij al onze verlangens ten grave moeten dragen? En moeten we dat ook niet doen met onze hoop, onze uitzichten, ons leven, onze gerechtigheid, ja, onze Christus Zelf? Is het niet zoals bij Abraham, die zijn zoon Izak, dat kind der belofte, op het altaar moest leggen en slachten? Moest hij daardoor niet zijn hele honderdjarige bestaan met al de daarop ontvangen beloften in de dood geven? Moet de oude mens niet met Christus

gekruisigd zijn?

En toch, als zulke dingen in de praktijk van het leven moeten gebeuren, laten wij dan de hoop op de nieuwe mens en op zijn leven niet varen? Hoe menigeen kan niet leven zonder de Heere en Zijn woorden. Hij zoekt Hem 's nachts en vindt Hem niet (Hoogl. 3:1). Zijn woorden schijnen gelogen te zijn; het schijnt uit en voorbij te zijn met de belofte. De gebeden schijnen niet verhoord te worden, de tranen niet geteld en de verzuchtingen niet opgemerkt. Er is niets dan dood om ons heen; alles zwijgt, alles is donker. De mens is ellendig, ja, hij is dood, en daarom is de Heere ook dood en staat niet meer op. Zo zit hier en daar iemand te treuren. Wat zou hij gelukkig zijn als hij durfde zeggen: Niet alleen voor anderen, maar ook voor *mij*! Hij is ook *mijn* Heere!

Maar het beschuldigende geweten spreekt. Daar zit iemand die zijn Heere heeft verloochend en met de duivel gemene zaak heeft gemaakt om zijn wil te doen. Ergens anders zit iemand in het duister. Hij waagt het niet om de gordijnen te openen. Hij schuwt het licht, hij is ziek en begraven onder de toorn, onder de last van zijn zonden; en de Heere is ook dood en begraven ...! Ach, wat begrijpen

we van opstanding in zijn nood en droefheid, ellende en armoede? Wat begrijpen we ervan in onze aanvechting en zonden, als de Heere Zelf niet tot ons komt en ons troost?

De Heere Jezus doet het echter nu niet anders dan toen! Hij laat Zijn bedroefden niet zonder troost. Ze zullen heilig lachen en hun droefheid zal in vreugde veranderd worden. Hij heeft Zich geen moeite gegeven om Zich aan de overpriesters en oversten van het volk, aan Kajafas, Herodes of Pilatus levend te vertonen. Hij is niet op de tinnen van de tempel geklommen om Zich aan het volk te tonen, maar Hij heeft Zich geopenbaard aan zwakke en moedeloze vrouwen.

Hij is vroeg opgestaan om Zijn volk, Zijn kleine kudde te vertroosten: de arme bevreesde discipelen, die in hardnekkig ongeloof verkeerden en van alle hoop beroofd waren, maar in wie de liefde gebleven was. Hij heeft ons eerst liefgehad, en daarom hebben wij Hem lief. Hij is groter, machtiger in liefde, genade en trouw dan Zijn discipelen groot en machtig zijn in zonden, ongeloof en ontrouw. En de bliksem is niet zo snel als Hij snel is om Zijn treurigen te troosten. Daarom verzekert Hij hun

van Zijn opstanding, zodra Hij opgestaan is. En in Zijn discipelen brandt het hart – omdat zij toch zelf zo diep verontrust en verdrietig zijn geweest – om aan alle bekommerde zielen de blijde boodschap mee te delen. Zodra zij Kleopas en zijn metgezel, die uit het dorp ‘donkerheid’ kwamen, in het oog krijgen, kunnen ze het niet voor zich houden, maar roepen het hun als uit één mond toe: ‘De Heere is waarlijk opgestaan!’

De Heere is waarlijk opgestaan. Met deze woorden uit de mond van Zijn discipelen sta ik nu hier voor u, omdat ik van deze waarheid verzekerd ben. En met die troost, waarmee de Heere mij getroost heeft, troost ik u weer door u de genade van de Heere te prediken, opdat u in leven en in sterven een vaste troost zou hebben en dat die troost bij u mag blijven.

De Heere is opgestaan, wat zegt dat? Dat zegt alles wat aan een arm en ellendig mens moed kan geven. Hij die het geweld van de dood had – dat is de duivel – heeft de Heere niet in de dood kunnen houden; hij heeft Hem uit het graf moeten loslaten. Daarom is ons geloof niet tevergeefs! We zijn daardoor niet meer in onze zonden, maar we zijn met Hem opgewekt, met

Hem opgestaan. Daardoor kan ons geen graf, hoe naar ook, en geen dood, hoe ontzaglijk ook, meer tegenhouden.

Niet voor Zichzelf is Christus opgestaan, maar als de tweede Adam is Hij opgestaan tot onze rechtvaardigmaking, zoals de apostel Paulus betuigt: ‘Hij is overgeleverd om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking’ (Rom. 4:25). Zo zal dan de wereld met haar moorden, de dood met zijn doden, de satan met zijn aanklachten niets aan ons hebben, niets meer tegen ons kunnen uittrichten. Laat het dan de schijn mogen hebben dat het geloof geheel verdwenen is, laat alle hoop vervlogen mogen zijn – als nog maar dit ene in het hart ligt:

‘Heere, waar zullen wij heengaan, Gij hebt de woorden van het eeuwige leven!’ (Joh. 6:68).

Als de liefde nog maar in het hart leeft zodat u toch liever de hele wereld en de hele zondedienst voor de Heere opgeeft, als u alleen maar blij kunt zijn als u Hém hebt – dan zult u tot uw troost vernemen: *De Heere is opgestaan!* Zo zijn wij dan gerechtvaardigd in Hem. Hij heeft Zijn leven voor ons gegeven, en als wij de Heere aanhangen, kunnen duivel en dood niets meer uittrichten! Hij zal op de beste manier voor ons zorgen. Daartoe is Zijn

opstanding een zeker pand van onze zalige opstanding.

Het blijft weliswaar een moeilijke zaak om de opstanding van Christus voor onszelf te geloven. De discipelen hebben het zelf ervaren hoe machtig het ongeloof zich tegen deze waarheid verzet. Daarom zeggen wij ook om alle twijfel weg te nemen: ‘De Heere is *waarlijk* opgestaan!’ Dit ‘*waarlijk*’ kwam hun uit het hart zoals het de profeet Jesaja uit het hart kwam, toen hij uitriep: ‘Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen’ (Jes. 53:4). Dit *waarlijk* dient om alle twijfel weg te nemen. Zij bestrijden daarmee hun eigen ongeloof en dat van anderen, jagen het op de vlucht en grijpen het weer aan als het nieuwe aanvallen wil doen. Onze Heere is *waarlijk* opgestaan! Zo zijn we dan werkelijk in de positie gekomen dat we de dood niet zullen zien. Werkelijk, we zijn in Hem gerechtvaardigd! De werking van de sterkte van Zijn macht die Hij geschonken heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt – is werkelijkheid! Hij werkt in ons om ons van de wereld weg te voeren en ons daarheen te brengen waar Christus

is. We hebben werkelijk het eeuwige leven! Onze hoop zal werkelijk niet beschaamd worden! Het is waarachtig waar – we mogen onze uitverkiezing voor gewis en zeker houden. Daarmee heeft God ons, geliefden, uitverkoren tot de eeuwige zaligheid. Christus zal waarachtig als de Laatste over ons stof opstaan (Job 19:25). Hij zal ons werkelijk niet verlaten in ons laatste uur, Hij zal werkelijk ons gebeente in het graf bewaren en ons uit het graf opwekken! We zullen Hem werkelijk zien zoals Hij is! Al deze dingen zijn waar en waarachtig, ook al zien we er niets van.

Wie zal of wie kan de kracht van Zijn opstanding loochenen? Ze is door tekenen en wonderen omgeven en ze zal ons door al het zichtbare heen helpen en elke bruisende zee schelden die zich tegen ons verheft.

2. Hij is aan Simon verschenen

Wat staat bij velen nu in de weg waardoor dit ‘waarlijk’ niet vastgehouden kan worden? Dit, dat u niets dan jammer en ellende bij u vindt, bedroefden van hart! Dit, dat u in uw vlees niets goeds maar alleen schande en zonde ontdekt. Daarom buigt u het hoofd en u durft het niet op te heffen. Van grote angst klopt en

siddert uw hart vanwege Gods grote toorn en het is vol lijden en zuchten. Het breekt los in een klaaglijk wenen, omdat het zich niet kan inhouden. U bent zo bekommerd vanwege uw zonden, en er is geen kracht om u ook maar aan het geringste vast te houden. Dat kunt u hooguit een enkel ogenblik, maar dat is spoedig weer voorbij, en het licht uwer ogen is niet meer bij u. U klaagt: ‘Mijn zonden gaan mij over het hoofd, en zij zijn zwaar geworden als een zware last’ (Ps. 38:5).

Welaan, hebt u het gehoord, hebt u het al gehoord, u die wegzinkt voor het Woord Gods? U allen bij wie in het hart gebaande wegen zijn, en die liever naar het lege graf van de Heere gaan dan terugkeren naar de ijdele wereld? ‘De Heere is van Simon gezien!’

Waarom dan nog langer kwade gedachten over God? Waarom geven wij daar nog langer aan toe? In het hart van de discipelen, in het hart van de engelen leeft het: Simon Petrus moet vertroost zijn!

‘Hij is van Simon gezien!’ zeggen de discipelen. ‘Zeg het aan Petrus’ (Mark. 16:7), roepen de engelen de vrouwen toe! En de Heere Jezus Zelf laat Zijn Petrus niet in de smart van zijn ziel liggen. Hij kende ook

Paulus wel, die Hij op de weg naar Damascus gegrepen had. Hij zag het wel hoe hij daar in gebed en tranen lag. Daarom kreeg Ananias de opdracht: ‘Sta op, en ga in de straat, genaamd de Rechte, en vraag in het huis van Judas naar een, met de naam Saulus van Tarsen; want zie, hij bidt.’ ‘En Ananias ging heen en kwam in het huis; en de handen op hem leggende, zei hij: Saul, broeder! De Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus, Die u verschenen is op de weg, die gij kwam, opdat gij weer ziende en met de Heilige Geest vervuld zou worden’ (Hand. 9:11,17).

Maar Simon Petrus – wat had hij gedaan? Hij had gezegd: ‘Heere, ik ben bereid, met U in de gevangenis en in de dood te gaan.’ Hij had de mond der Waarheid gelogenstraft, toen Deze sprak: ‘In deze nacht zult gij allen aan Mij geërgerd worden.’ Hij had daarop geantwoord: ‘Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nimmermeer geërgerd worden’ (Matth. 26:31,33).

En nu is het u bekend dat hij, hoewel hij ontdekt was aan zijn verderfelijke bestaan, dat niet had willen aannemen. U weet het inzonderheid uit Markus wat hij gedaan heeft

in het paleis van de hogepriester; hoe hij daar ten slotte zichzelf begon te vervloeken en te zweren: ‘Ik ken de Mens niet, van wie gij spreekt!’ Maar dit weet u ook wel, wat Lukas ons meedeelt: ‘En de Heere, Zich omkerende, zag Petrus aan; en Petrus werd indachtig het woord van de Heere, hoe Hij hem gezegd had: Eer de haan zal gekraaid hebben, zult gij Mij driemaal verloochenen. En Petrus, naar buiten gaande, weende bitter’ (Luk. 22:61-62).

‘Zie, Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd, dat zij in de groeve van de vertering niet kwam. Want Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen’ (Jes. 38:17).

Dat heeft Petrus kunnen getuigen, nadat de Heere aan hem verschenen was. Dit woord mag ook u zich toe-eigenen, u die vele malen naar buiten bent gegaan en bitter hebt geweend vanwege uw zonden. Het zal er toch niet voor niets staan dat de engelen roepen: ‘Zeg het aan Petrus!’ Niet voor niets zal het daar staan, wat de discipelen van de Heere zeggen: ‘Hij is aan Simon verschenen!’

-.-.-.-.-

‘Evangelië’ heet het wat wij vóór ons hebben. Zo is het dan tot troost voor hen die vermoeid en belast zijn, die grote en zware zonden hebben. Voor hen die eenzaam en verlaten, in droefheid van hun ziel, vele malen rond dwalen en vandaag of morgen niets liever zouden wensen dan dat het waar mocht zijn: ‘De Heere is waarlijk opgestaan!’

‘Ja,’ zeggen ze, ‘had ik het geloof maar van de discipelen die toen zeiden: ‘De Heere is waarlijk opgestaan!’ Maar, was het geloof van Petrus dan iets anders dan dit dat het hem diep verdriet deed dat hij de Heere níet geloofd had? En was het geloof van deze discipelen dan zo onbeweeglijk?’

Spoedig daarna verscheen de Heere Zelf aan hen, en hoewel Hij zei: ‘Vrede zij u!’ – werden zij toch verschrikt en waren bevreesd, omdat ze een geest meenden te zien. Daar ziet u, hoe het met het geloof gesteld is, wanneer het wáár geloof is. Er is ook vrees en beven, er zijn verkeerde gedachten en men gaat met Petrus naar een leeg graf. Men meent: daar moet de Heere toch wel zijn! Maar men zoekt de Levende bij de doden. En heeft men niets gevonden, dan gaat men weer heen.

Zo is echter de Heere, de Opgestane, niet. Hij

bekommert Zich veel meer om het leven van Zijn discipelen dan zij zich bekommeren om Zijn leven. Hij is veel gelukkiger en blijder omdat Hij Zich aan hen zal kunnen openbaren, dan zij gelukkig en blij kunnen zijn omdat ze Hem gevonden hebben. En zo geweldig kan bij een mens de dorst naar genade niet zijn, als Hij geweldig is in Zijn sterke verlangen om de naar genade dorstende in Zijn wijnkelder te voeren (Hoog. 2:4).

‘O, mocht Hij ook aan mij verschijnen’, mag deze of gene wel denken. Goed, u zult uw wens verkrijgen, wanneer u niet ophoudt totdat u Hem gevonden hebt. Is dit het verlangen van uw ziel, dan hebt u Hem lief. ‘En wie Mij liefheeft – zo heeft Hij gesproken – zal van Mijn Vader geliefd worden, en Ik zal Mij aan hem openbaren.’

Maar hoe wil de Heere nu aan ons verschijnen? Hoe wil Hij Zich openbaren? In Zijn Woord, door Zijn Geest, in de middelen die Hij daartoe verordend heeft. Grijp die aan in het geloof, ondanks alle tegenspraak van de kant van het vlees, van de duivel, van zonde en onze nood. Anders moet de Heere ons straffen vanwege ons ongeloof en de hardheid van ons hart,

omdat wij geen geloof hechten aan hen die Hem gezien hebben en het ons toeroepen: ‘De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien!’

Maar nu, Simons, Maria’s, u, klein kuddeke, u die graag geloven zou maar voor wie de zaak te groot en te machtig is – nader tot de dis van de Heere. Doe dat, opdat u uit de hand van de dienaar de tekenen en zegelen tot u neemt om uw zwak geloof op te helpen! Hij en u mogen het weten en getuigen: ‘De Heere is waarlijk opgestaan!’

De tekenen werken onzichtbaar en onmerkbaar, wanneer u het hart opheft naar de hemel. Ze werken in de nood, opdat wij wanneer de dood ons verslinden wil, de ondervinding mogen hebben van de kracht van Zijn opstanding. Dan mogen we in het gezicht van de dood zeggen: ‘De Heere is waarlijk opgestaan! Ook is Hij van míj, van míj gezien, die het niet waard ben, dat Hij mij zó lief heeft gehad.’

AMEN

Slotzang: Psalm 89: 7 en 8

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING "SMYTEGELT-FONDS"

Voorzitter
Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
"Smytegeltfonds", Putten

Abonnement: € 14,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl

www.reveilserie.nl

